

Marhi: Nedobrzdil jsem...

Jak už (doposud) náš pelotonový zpravodaj naznačoval ve své předchozí reportáži, jeho letošní sezónu předčasně skončila. Více v jeho hluboce sebereflektivním příspěvku.

Jak už to tak bývá, v určitém momentu a čase dospěje člověk do klamného stádia poznání, že všechno ví, zná, umí a od všeho má klíče.

Či jinak jak tvrdí přísloví tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho ulomí.

No a nepsané pravidlo praví, že nejkritičtější je přesně pátý rok se opakující činnosti. V autě přichází i u velmi opatrných řidičů první ťukanec, či návštěva klempíře (ti šikovnější zakoupí gumovou palici a hlava nehlava tak dlouho vylepšují, až u klempíře skončí také). No a v cyklistice by se dalo říci, je to něco podobného. I když se musí sejít více nepříznivých faktorů, aby se dílo zkázy povedlo.

No a tak i já, vyzbrojen neotřesitelnou sebedůvěrou ve své schopnosti průměrného sjezdaře jsem udělal chybu. Chybička se vloudí i těm lepším. Ale nebylo by to Marhiho antree, aby neuděl vola nejenom že sebe, nýbrž si neudělal (čiližto udělal) ostudu po celé republice, a co je horší i v zahraničí. Takže vše začalo zcela nevinně.

Byl jsem za odměnu a také v rámci firemního školení poslán na testovací dny Specialized. Velikost akce mě překvapila. Doposavad jsem byl zvyklý leda tak na školení obsluhy manipulační techniky. Navíc to se odehrává spíše v rovině: tady se to pouští, takhle to zvedá, sem se nic nestrká a tudle se strká do zásuvky. Víc rukodělný lid stejně vědět nepotřebuje a i tak vyšpekuluje nejednu závadu, nad kterou zkušený technik skoro uvaří kedlubnu na krku, jelikož tohle tedy v manuálu nebylo.

Vyzbrojen těmito zkušenostmi jsem ráno v rámci utužení morálky vyrazil kolmo na místo akce a jelikož jsem byl obzvláště natěšen tak i posunul svůj osobní rekord v jízdě na deset km, směr Čestlice. Pak už přišla klasická nalejvárna a předváděcí akce. Oči jsem poulel jak vodník Česílko a i po dlouhé době si vzal blok a tvořil si poznámky. O tom že ruka nebyla zrovna nejpevnější svědčí to, že moje lovcovy zápisky budu muset poslat do Bletchey Parku na dešifraci. K tomu všemu jsem byl mile potěšen že i když to bylo poprvé, tak se našli lidé, které znám i z polí závodních a tak to bylo takové družnější.

Psychika je mocná čarodějka a tak i bez všeobecně povolených a státem regulovaných omamných prostředků jsem byl tak říkajíc mimo. Po dobrozdání že tam nejsme jen na kukajdu, ale že i dojde na skutečné

otestování jednotlivých strojů jsem si vyplnil přihlášku a těšil se jak dítě na Ježíška.

No nakonec jsme to našli. Po zmateném pobíhání na místě testování a fasování materiálu, jsem byl ještě poučen o tom kde je zázemí a pivo (nealko, ale i tak super). Co mi udělalo velkou radost byla účast i Tomáše Okrouhlického který to měl asi povinně, ale každý známý se počítá. Sice jsem se chtěl vydat okamžitě na trať, ale nakonec jsme se tak nějak i s ostatními dohodli na společné vyjíždě. V tomhle momentu jsem se měl sebrat a jít vrazit hlavu do škopku ledový vody. Moje natěšení dosáhlo vrcholu. Omámeně jsem si ještě vzal do bidonu trochu vody a šoupl si ho do dresu.

Pak jsme vyrazily směr Březová, abychom se trochu rozjeli. Musím uznat, že mechanici jsou skutečně profíci a co mě se týče, nemusel jsem na posedu nic měnit. Co mě trochu rozladilo, bylo pouze osazení kola a to hlavně proto, že s jistým výrobcem nejsem kamarád. Prostě mi to nesedí do ruky. Jinak samo sebou po stránce funkční se jedná o naprostou špičku.

No a někdy v tomhle místě mého putování pohárek přetekl. Začalo se sjíždět do Vraného. Cesta která připomínala dobrých patnáct let tankodrom je nově opravena. Jako domorodec a místa znalý jsem vydedukoval, že se přeci ve sjezdu nebrzdí. Udělal jsem si místo a vyjel si z balíku. Jako smyslů zbavený jsem si nastoupil a začal ze stroje mačkat rychlost, co to dalo. Možná kdyby byl namontován tachometr tak by se nic nestalo, ale přesnější je že mi tak nějak ruplo v bedně. Někdo tomu říká Řepkův blikanec. V celém sjezdu jsou jen dva kritické body. Druhá zatáčka od shora, jelikož se v druhé polovině velmi výrazně utáhne a spodní serpentiny, do kterých není vidět a musí se jet opatrně. S tím druhým jsem počítal, na to první zapomněl jak na smrt. Takže se událo následující:

První mírnou zatáčku jsem projel velmi volně a do druhé si blbě najel. To že jsem dlouhej mi bylo jasné hned. Začal jsem brzdit, co to šlo, ale riskovat nekontrolovatelný smyk se mi nechtělo. Že se nesmím vysypat na asfalt mi bylo jasné hned. To by bylo nejenom ošklivé, ale i drahé. Druhá poslední možnost byla zkusit cyklokros na přilehlé lesní cestě. Teoreticky to mělo vyjít. Popřípadě v už přijatelné rychlosti skočit do křoví. Člověk míní, rychlost mění. Jakmile jsem najel na kraj vozovky

tak se nekonal sjezd na cestu, ale let vzduchem, s přistáním na panímámu. Prostě nevím. Jen si pamatuji, jak jsem hlavou lousknul o zem a tím odepsal helmu, a křupnutí v těle. Kolo si ustlalo tam, kde mělo a to v křoví. No jak se říká blbec na konec. Rychlým zjištěním, co kde chybí jsem usoudil, že mi na levé straně těla něco přebývá. Ano klíční kost padla za krále. Jinak kupodivu nic. Nevýznamné odřeniny a dokonce nebytí zlomenej, tak by se dalo jet dále. Kolo zcela neodřeno, nic nezničeno. Pak ovšem přišel přítel šok. Je to stav kdy se může stát cokoliv, ale jelikož Rambo nejsem, tak jsem se nechal pouze odtáhnout do stínu a dál je to taková mlhavá záležitost. Naštěstí bylo po ruce auto pořadatelů a kluci ví, co a jak a sanitka mě nakonec naložila a odvezla do nemocnice.

Teď už jsem celkem v pořádku. Bohatší o nějaké to titanové příslušenství a o zkušenost machry stojí za prd. Takže skutečně platí, že ztráta koncentrace znamená pěknou polízanici. K tomu luxusní ostuda a tu asi jen tak nesmyji. No nic žít se musí a snad to časem vyčpí. Takže každý čtenář ať si udělá úsudek sám a když mu to pomůže jako varování, budu rád. Přátele kamarádi, ono to skutečně kurevsky bolí.

Tak ať vám podzimní část sezony vyjde, budu vám fandit. Napřesrok se snad už zase svezu.

Marhi (cyklo 69).

